

Petites proses del temps

La conquesta

Els cims, abrigats amb el llençoi glaçat de l'hivern, semblen coronats de roses blanques.

El sol —un sol de gener afable, enlluernador com una rialla de noia— aboca damunt la verge catifa una pluja menuda d'estrelletes d'argent que, amagant-se per entre la blanca terra, li encomanen fines lluïssors de porcel·lana i la fan espurnejar amb un tremolor de plata.

Mentrestant els àngels respiren, i amb el seu alè gelat dibuixen en la pols immaculada tot de delicadeses insospitades.

Sobtadament, aquest íntim col·loqui del cel i la terra ha estat profanat. Els capricis de l'oreig han estat esbullats barroerament per una ombra que, com una taca fugitiva, ha passat brunzent aixecant una plseoguera de perles, deixant al seu darrera dues serpetes de nacre.

I els cims, enyoradissos, s'han extremat de goig.
¡Ja tenen companyia!

Somnis

A l'hivern, les muntanyes dormen un silenci de somniu...

Són bèsties gegantines amb el cor enfredorit que llagrimegen quietament; cavalls immensos que reposen endormiscats. I, mentrestant, pel damunt dels seus lloms puríssims—talment la platja del cel—tot d'infants hi joguinegen, s'hi bressen suaument i, entremaliats, els hi fan pessigolles a l'esquena.

L'alegria de la muntanya

Hi ha uns dies, un amic em deia:

—Quin diumenge més feliç!

S'havia enfilat a la testa blanca del Puigmal i mentre m'ho explicava, l'esguard li lluia recordant aquells moments. Encara portava a dintre dels ulls la rialla que li havien encomanat aquelles hores clares viscudes ran de blau.

«Quin diumenge més feliç!»

Feliç, sí: ho podia dir en veu alta. I felicitat neta, sense neguits, sense ombres; que és d'aquesta mena la que es troba a dalt dels cimals.

Deixeu-me'n dir una mica d'aquesta joia quieta de les muntanyes. Deixeu-me parlar del goig que donen. Sobretot ara que porten el vestit de la puresa. Que bonic és de lliscar per les altures!